

Kým na Slovensku sa hostia vítajú chlebom a soľou, 3. októbra, keď ma vlak vyhodil na susednú zem valašskú, a ja som zamierila do kultúrneho domu v Lužnej u Vsetína, čakala ma iná tradícia: kalíšok slivovice a nefalšovaný valašský frgál. Ak ste neuhádli, o čom bude v nasledujúcich riadkoch reč, tak vedzte, že 3. a 4. októbra sa v Lužnej konal už 10. ročník festivalu **Valašský náryp**.

Festivalík mal pod taktovkou Dušan Trličík a jeho spriaznené dušičky. V piatok, v prvý festivalový večer, som okrem často opakovanej vety: "Dáte si někdo kalíška?" počula (presnejšie začula) **Milana Sovu**, **Davida Vysloužila** alebo **Gymplerov**. Prvého spomínaného mi nemenovaný účastník Valašského nárypu prikázal pochváliť, toho druhého, naopak, "zvoziť". Ani jedno nemôžem s čistým svedomím urobiť, lebo moja úplná aklimatizácia, a teda zaostrenie zmyslov na to, čo sa deje na pódiu, prebehla až v neskorých večerných hodinách, keď ma na parket akýmsi zázrakom dostala kapela

Karma

. (Alebo to bol Dušan Trličík? Neviem :-)).

S istotou však môžem povedať, že pesničkár Milan Sova mi do piatkového večera akosi nepasoval - sála kultúrneho domu bola v ten večer skôr krčmou a sústrediť sa naňho v takej atmosfére bolo dosť ťažké. Veľmi rada by som si ho však vypočula v nejakom komornejšom prostredí.

Kapelka **Hrachokout** ma hneď v úvode sobotného programu veľmi príjemne prekvapila. Z ich vystúpenia som sa chvíľu spamätávala a až skupina **AsiJazz**, ktorá určite hrá jazz ma prinútila sústrediť svoju pozornosť na pódium. Neskôr som na vlastné oči a uši som mala možnosť presvečiť sa, že duo

Žamboši

si tohtoročného Krtečka zaslúžili.

Šimon band

sa objavil s meškaním, ale čakanie sa oplatilo a počas ich vystúpenia sa predtým poloprázdne hľadisko kultúrneho domu začalo zaplňať. Pozoruhodné bolo niekoľkominútové vystúpenie združenia valašských bubeníkov (a bubeníčky) -

Wary Kokeyla

. V ten deň si tu odohrali svoj prvý koncert domáci

Gde billi boys

.

V závere by sa Valašskému nákypu hodilo skôr pomenovanie "valašský nárez" - vyvrcholením pôvodne folkového festivalu bola, pre domácich už legenda, rocková skupina **Ciment**. Od momentu, keď vystúpili na pódium, na parkete plachtili, krútili sa, skákali, mykali a všelijako inak fandili desiatky ľudí a v tomto duchu to pokračovalo do úplného záveru festivalu niekedy v nedeľu nad ránom.

Valašský náryp však nebol len o hudbe, v piatok sa predstavilo divadielko **SCHOD**, na ktorom sa prítomní dobre zabávali, spestrením programu bola aj prehliadka manekýnov vo valašských košielkach. Môj tip síce nevyšiel, víťazovi však gratulujem. :-)

V sobotu prestávky medzi vystúpeniami kapiel odtancovala dievčenská tanečná skupina **Domin**

o svoje umenie predviedli žonglérski majstri a na poschodí trónila výstava malieb

Filipa Mikuša

. Dušan Trličík pripravil malé prekvapenie; odmena - nefalšovaný valašský náryp - bola určená pre toho, kto uhádne dĺžku brady cimentáckeho Petra Zezulku. Tu sa ukázala niekoľkonásobná šikovnosť klejklířských majstrov a najmä ich "učňa", ktorému sa to uhádnuť podarilo a odmenu si s hrdosťou odniesol. A aby som nezabudla na moderátorov: moderátorské žezlo zobrať v piatok do rúk Dan Kačer a v sobotu ho vystriedal Tomáš Zeno Václavík.

P.S.: Ako to už býva, vďaka drobným technickým problémom dorazil tento článok dávno po hodine dvanástej. Prosím, nehnevajte sa na ne... :-)